

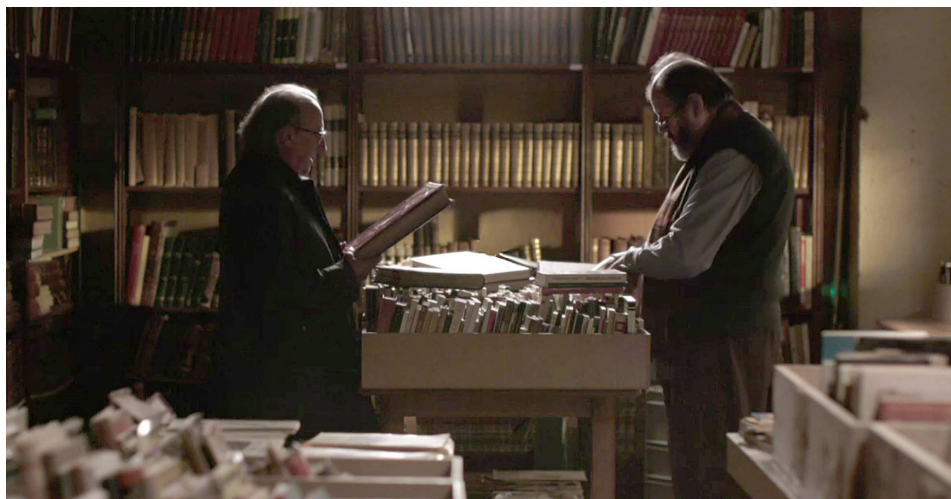
CRÍTICA TV

'Nit i dia', cal una tercera temporada

Una sèrie que no té por als riscos tot i alguna tombarella

TOMÀS DELCLÓS

Barcelona - 18 JUL 2017 - 09:05 CEST

Escena del primer episodi de la segona temporada de 'Nit i dia', a TV3.

Stanley Milgram, als anys seixanta, va demostrar la teoria que tots som a sis graus (clics, en l'època digital) de separació. A *Nit i dia* els personatges, siguin metges, policies, polítics corruptes o assassins il·lustrats són molt més a prop uns dels altres, fet que dona una densitat inèdita i facilita un progressiu creuament d'històries. En aquesta segona temporada hi ha hagut el propòsit de ser més cru i els assassinats, per exemple, no estaven tractats amb tanta el·lipsi com els del mataiaies. Cal recordar el de Fidel a mans del savi Benet Muntada que l'esquartera a la banyera per poder distribuir les peces en dues maletes. La banyera ha estat un espai molt freqüentat al cinema per dipositar, i fins i tot dissoldre (amb àcid), els cadàvers. El que fa més perversa la manipulació d'en Benet és que mentre treballava escoltem una sonata per a piano de Bethoven que va dedicar a una damisella de qui estava enamorat i que té unes intencions líriques que, òbviament, no tenen res a veure amb les maniobres que estem contemplant. I no les endolceix, s'hi contraposa irònicament. Per cert, en aquest tràfec, Muntada tan aviat porta guants com no en porta, no sé si per un error de continuïtat o perquè al pobre Benet se li estaven acabant les piles. També se'ns permet contemplar amb deteniment, i caiguda de dit inclosa, l'automutilació (reversible) de la Sara .

El moment més rodó de la temporada ha estat l'escena del capítol *Escacs* de la Sara amb Fàtima, una noieta que ha estat violada després de patir una inhibició química. Si hi ha un moment definitori del treball de la forense no és en el carreteig i esbudellament de cossos. És en aquest instant d'afecte i solidaritat

NEWSLETTER

Subscriu-te als nostres butlletins

amb una víctima que a més del drama de l'agressió arrossega el temor al pare, com si ella fos culpable del que li ha passat. Una escena aparentment aïllada que s'incorpora a la peripècia comuna de tots els personatges al penúltim capítol.

Els nouvinguts a la sèrie tenen un pes argumental notable que enfosqueix els protagonistes de la primera temporada. Una opció saludable perquè renova l'ecosistema, els habitants del planeta nitidià, encara que alguns personatges acumulen una gamma excessiva de maldats. No n'hi ha prou amb ser metge sense escrúpols o polític corrupte, també s'és assassí i pederasta. Un currículum que desdibuixa els engranatges més habituals i miserables de la política deshonest, que és prou fastigosa i criminal sense que calgui afegir-hi altres delictes de primera plana. Al darrer capítol s'aprecia el mecanisme de simulació que organitzen els nous líders polítics, que no obliden fer anar la maquineta que esmicola documents.

El cas judicial queda penjat per la mort dels caps de colla, un d'ells assassinat a la manera de Lee Harvey Oswald, cosa que ens deixa molt preocupats perquè sembla que la policia no n'aprèn mai. Es tracta de Martí Miró a mans d'en Víctor (gran Andrés Herrera) i del doctor Grau, per la Sara, en aquest cas accidentalment i en defensa pròpia. Això salva la sèrie de dir-nos si la Justícia hauria arribat fins on havia d'arribar. Conforta veure la jutgessa resistint el xantatge que li fan perquè miri cap a un altre cantó, però la biblioteca d'en Muntada, majestuosa com el magatzem de Kane, amaga secrets segurament introbables.

El darrer capítol de *Nit i dia* s'ha fet llarg. Hi ha el capgirell final d'un epíleg després dels títols de crèdit. I hi ha, per exemple, dues escenes oníriques de Sara, una de les quals permet ressuscitar al mataiaies. Són tombarelles que s'han permès els autors de la sèrie, més juganers que d'habitual. Fins i tot, alguns, es troben al restaurant on la clientela, ells, fan fora en Miró i la seva dona. És clar què en pensen d'algunes de les seves criatures que, per cert, no s'han inventat. Ni han anat a inspirar-se gaire lluny.

Hem contemplat, doncs, un festival de maldat amb una cal·ligrafia narrativa més pensada i elaborada del que és habitual a les sèries domèstiques. Amb riscos que, malgrat puguin fer patinar, són d'agrair. Ara que ja ens hem habituat al món de foscúria de *Nit i dia*...seria malaguanyat que no hi hagués una tercera temporada.

ARXIVAT A:

[TV3](#) · [Sèries crims](#) · [CCMA](#) · [Gèneres sèries](#) · [Sèries TV](#) · [Grup comunicació](#) · [Programa TV](#)
· [Televisió](#) · [Programació](#) · [Mitjans comunicació](#) · [Comunicació](#)

© EDICIONES EL PAÍS S.L. | [Contacte](#) | [Venda de Continguts](#) | [Publicitat](#) | [Avis legal](#) | [Política cookies](#) | [Mapa](#) | [EL PAÍS a KIOSKO y MÁS](#) | [Índex](#) | [RSS](#)

